

GJYKATA EVROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
SEKSIONI I TRETË

ÇËSHTJA BITRAJ KUNDËR SHQIPËRISË
(Kërkesa nr. 10024/17)

VENDIM

STRASBURG

5 maj 2026

Ky vendim është përfundimtar, por mund të jetë subjekt i rishikimit redaktues.

Në çështjen Bitraj kundër Shqipërisë

Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Tretë), e mbledhur si një Komitet i përbërë nga:

Úna Ní Raifeartaigh, *Kryetar,*

Darian Pavli,

Mateja Đurović, *gjyqtarë*

dhe Olga Chernishova, *zëvendëssekretare e Seksionit,*

Duke mbajtur në konsideratë:

kërkesën (nr. 10024/17) kundër Republikës së Shqipërisë depozituar në Gjykatë, më 31 janar 2017, në mbështetje të nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (Konventa), nga një shtetas shqiptar, z. Klaidin Bitraj (kërkuesi), i cili ka lindur në vitin 1974, jeton në Tiranë, dhe u përfaqësua nga z. D. Matlija, dhe z. T. Alexandridis, avokatë të cilët e ushtrojnë profesionin në Tiranë;

vendimin për të njoftuar qeverinë shqiptare (Qeveria), e përfaqësuar nga Agjenti i saj, z. O Moçka, Avokati i Përgjithshëm i Shtetit, në lidhje me ankesat;

vërejtjet e palëve;

Pasi diskutoi me dyer të mbyllura, më 31 mars 2026,

Shpall vendimin e mëposhtëm, që u miratua në të njëjtën datë:

LËNDA E ÇËSHTJES

1. Çështja ka të bëjë me një shkelje të pretenduar të së drejtës së kërkuesit për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese dhe garancive të tjera të gjykimit të drejtë sipas nenit 6 §§1, 2 dhe 3 të Konventës.

2. Më 8 mars 2006, Gjykata e Rrethit Vlorë (Gjykata e Rrethit) e shpalli kërkuesin fajtor për vrasje, të kryer në bashkëpunim me të tjerë, dhe për mbajtje të paligjshme të armëve të zjarrit. Ajo e dënoi atë me 25 vjet burgim.

3. Pasi çështja u ridërgua disa herë për shqyrtim, më 18 qershor 2014, Gjykata e Apelit Vlorë uli dënimin e dhënë nga Gjykata e Rrethit, më 8 mars 2006, për veprën penale të mbajtjes së paligjshme të armëve të zjarrit, por la në fuqi dënimin e përbashkët të dhënë nga Gjykata e Rrethit. Dënimi total me burgim i kërkuesit prej 25 vjetësh mbeti i pandryshuar. Më 5 nëntor 2015, Gjykata e Lartë rrëzoi një ankim kasacioni nga kërkuesi pasi ai nuk kishte paraqitur asnjë bazë të argumentueshme mbi të cilën mund të bazohej një ankim mbi pikat e ligjit.

4. Më 4 gusht 2016, Gjykata Kushtetuese, e mbledhur në një formacion prej shtatë nga nëntë gjyqtarësh, pasi dy gjyqtarë u tërhoqën nga shqyrtimi i çështjes, e rrëzoi pa paragjykim ankesën e kërkuesit për mosarritjen e shumicës së kërkuar prej pesë anëtarësh. Arsyetimi në vendim u kufizua në deklarinë e rezultateve të votimit (katër vota kundër tre në favor të rrëzimit të ankesës kushtetuese) dhe faktin se gjykata nuk kishte qenë në gjendje të arrinte shumicën e kërkuar prej pesë anëtarësh për asnjë nga çështjet e ngritura në ankesë.

5. Kërkuesi u informua për mundësinë, sipas nenit 74 të Ligjit të Gjykatës Kushtetuese, për të paraqitur një ankesë të re në një datë të mëvonshme.

LIGJI DHE PRAKTIKA E BRENDSHME

6. Në çështjen *Marini kundër Shqipërisë* (nr. 3738/02, 18 dhjetor 2007), Gjykata vendosi se rrëzimi i një anekse kushtetuese pa paragjykim, me arsyetimin se gjykata nuk kishte arritur “shumicën e kërkuar të votave të të gjithë anëtarëve për asnjë nga rezultatet”, kishte shkelur të drejtën për një gjykim të drejtë. Pas këtij vendimi, ligji nr. 99/2016, që hyri në fuqi më 1 mars 2017, ndryshoi nenin 73(4) të Ligjit të Gjykatës Kushtetuese. Në përputhje me këto ndryshime, nuk është më e mundur që të rrëzohet pa paragjykim një anekse individuale si pasojë e mosarritjes së shumicës prej pesë anëtarësh. Në raste të tilla, aneksa do të rrëzohet me paragjykim në mënyrë përfundimtare dhe definitive. Neni i mëparshëm 74 i Ligjit të Gjykatës Kushtetuese, që parashikonte mundësinë e paraqitjes së një anekse të re në raste të tilla, u shfuqizua.

VLERËSIMI I GJYKATËS

I. SHKELJA E PRETENDUAR E NENIT 6 §1 TË KONVENTËS, NË LIDHJE ME TË DREJTËN PËR T’IU DREJTUAR GJYKATËS KUSHTETUESE

7. Gjykata vëren se kjo anekse nuk është qartazi e pabazuar sipas interpretimit të nenit 35 § 3 (a) të Konventës, dhe as nuk është e papranueshme për ndonjë arsye tjetër. Prandaj, ajo duhet të shpallet e pranueshme.

8. Parimet e përgjithshme, në lidhje me aksesin në Gjykatën Kushtetuese të Shqipërisë për sa i përket rrëzimit të aneksave kushtetuese për shkak se nuk mund të arrihej shumica – para ndryshimeve të bëra nga ligji nr. 99/2016 (shih paragrafin 6 më sipër) – janë përmbledhur në vendimin *Marini* (cituar më sipër, §§ 118–23).

9. Kërkuesi argumentoi se ai ishte privuar nga aksesin në Gjykatën Kushtetuese, pasi ajo nuk kishte arritur shumicën e kërkuar prej pesë anëtarësh. Një qasje e tillë e kishte lënë atë pa një vendim përfundimtar të pretendimeve të tij dhe kishte shkelur garancitë e gjykimit të drejtë sipas Konventës.

10. Qeveria pretendoi se rrëzimi i çështjes për shkak të mosarritjes së shumicës së kërkuar prej pesë anëtarësh ishte bazuar në ligjin në fuqi në kohën përkatëse dhe kishte për qëllim sigurimin e konsistencës së praktikës gjyqësore të Gjykatës Kushtetuese dhe miratimin e vendimeve të mbështetura në fakte.

11. Gjykata nuk gjen argumente të forta për të dalluar çështjen aktuale nga çështja *Marini*. Aneksa kushtetuese e kërkuesit u rrëzua sepse anëtarët e panelit ishin të ndarë dhe nuk mundën të arrinin shumicën prej pesë anëtarësh të kërkuar me ligj. Kjo e la kërkuesin pa një vendim përfundimtar të çështjes së tij dhe, në përputhje me rrethanat, kufizoi të drejtën e tij për t’iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese (krahaso *Marini*, cituar më sipër, § 122, dhe *Prodhim Veshje nr. 2 sh.a. kundër Shqipërisë*, [Komiteti], nr. 34649/14, § 10, 17 tetor 2023). Nuk kishte asnjë mundësi të afërt që situata të ndryshonte, pasi dy nga gjyqtarët ishin vetëpërfshirë për shkak të pjesëmarrjes së tyre të mëparshme në Trupin Gjyqësor të Gjykatës së Lartë që gjykonte çështjen në fjalë. Në këto rrethana, Gjykata vlerëson se vendimi i kontestuar i Gjykatës Kushtetuese, i cili e rrëzoi kërkesën kushtetuese të kërkuesit si pasojë e mosarritjes së shumicës së kërkuar prej pesë anëtarësh, përbënte një mohim të pajustificuar të së drejtës së kërkuesit për t’iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese.

12. Për këtë arsye, është shkelur neni 6 §1 i Konventës.

II. SHKELJE TË TJERA TË PRETENDUARA SIPAS PRAKTIKËS GJYQËSORE TË KONSOLIDUAR

13. Kërkuesi paraqiti, gjithashtu, aneksa të tjera sipas nenit 6 §§1, 2 dhe 3 të Konventës.

14. Duke pasur parasysh gjetjet e saj, në lidhje me të drejtën e kërkuesit për t’iu drejtuar gjykatës sipas nenit 6 §1 të Konventës (shih paragrafin 12 më sipër), Gjykata vëren se kërkuesi tani ka një mundësi për të kërkuar rihapjen e procedurave në Gjykatën Kushtetuese (shih paragrafin 17 në vijim). Kjo do të lejonte, në parim, një shqyrtim gjithëpërfshirës të aneksave të mbetura të kërkuesit sipas Konventës. Në këto rrethana, dhe në përputhje me rolin e saj ndihmues, Gjykata konsideron se nuk është e nevojshme të shqyrtojë aneksat e mbetura të kërkuesit në këtë kohë. Ai është i hapur për të paraqitur një kërkesë të re në Gjykatë, sipas rastit, pas një vendimi të ri të anekses së tij kushtetuese në nivel kombëtar.

ZBATIMI I NENIT 41 TË KONVENTËS

15. Kërkuesi kërkoi 45,000 euro (EUR) në lidhje për dëmin jomaterial dhe 15,000 euro për kostot dhe shpenzimet në gjykatat vendase dhe 12,685 euro për ato para Gjykatës.

16. Qeveria argumentoi se pretendimet ishin të pabazuara dhe të tepërta.

17. Gjykata përsërit se një vendim në të cilin ajo konstaton një shkelje i imponon shtetit të paditur një detyrim ligjor për t'i dhënë fund shkeljes dhe për të bërë dëmshpërblim për pasojat e saj. Duke pasur parasysh natyrën e ankesës së kërkuesit dhe shkeljen e konstatuar, Gjykata vlerëson se forma më e përshtatshme e dëmshpërblimit në rastin konkret do të ishte rihapja e procedurave penale kundër kërkuesit, nëse ai e kërkon këtë (krahaso *Shkalla kundër Shqipërisë*, nr. 26866/05, §§ 77–79, 10 maj 2011, dhe *Meli kundër Shqipërisë*, nr. 41373/21 dhe 48801/21, § 83, 16 korrik 2024).

18. Gjykata vlerëson se kërkuesi duhet të ketë pësuar dëme jomateriale si rezultat i shkeljes së gjetur. Duke bërë vlerësimin e saj mbi baza të barabarta, siç kërkohet nga neni 41 i Konventës, ajo i akordon kërkuesit 3,600 euro në lidhje me dëmin jomaterial.

19. Duke pasur parasysh dokumentet në zotërim të saj, Gjykata e vlerëson të arsyeshme të akordojë 2,500 euro që mbulojnë shpenzimet e bëra në procedurat para Gjykatës dhe në gjykatat vendase, plus çdo taksë që mund t'i tarifohet kërkuesit.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, NË MËNYRË UNANIME,

1. *E shpall* të pranueshme ankesën, në lidhje me të drejtën e kërkuesit për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese;

2. *Gjykon* se është shkelur neni 6 §1 i Konventës, në lidhje me aksesin në Gjykatën Kushtetuese;

3. *Gjykon* se nuk është e nevojshme të shqyrtohen pranueshmëria dhe meritat e ankesave të tjera;

4. *Gjykon*

a) se shteti i paditur duhet t'i paguajë kërkuesit brenda tre muajve shumat e mëposhtme, që duhet të konvertohen në monedhën e shtetit të paditur, në normën e zbatueshme në datën e shlyerjes:

i. 3,600 euro (tre mijë e gjashtëqind euro), plus çdo taksë që mund të tarifohet për dëmin jomaterial;

ii. 2,500 euro (dy mijë e pesëqind euro), plus çdo taksë që mund t'i tarifohet kërkuesit për kostot dhe shpenzimet;

b) se që nga përfundimi i periudhës tremujore të sipërpërmendur deri në shlyerje, interesi i thjeshtë do të duhet të paguhet për shumat e mësipërme në normën e barasvlershme me normën marginale të huadhënies së Bankës Qendrore Evropiane gjatë periudhës së mosshlyerjes plus tre pikë përqindje.

5. *Rrëzon* pjesën tjetër të kërkesës së kërkuesit për shpërblim të drejtë.

Hartuar në anglisht dhe njoftuar me shkrim më 5 maj 2026, në mbështetje të Rregullit 77 §§ 2 dhe 3 të Rregullores së Gjykatës.

Olga Chernishova
ZËVENDËSSEKRETARE

Úna Ní Raifeartaigh
KRYETAR